

Hoofdstuk één | Olivia Smith

Ashton speelt gedachteloos met mijn haar, terwijl ik mijn hoofd op zijn schoot laat rusten. Ik kijk naar de film die op de televisie voor ons speelt, maar wat er op het scherm gebeurt, dringt niet tot me door.

Ik weet dat ik het hem moet vertellen, maar ik kan het gewoon niet. De dag van onze achttiende verjaardag komt steeds dichterbij. Het is onvermijdelijk.

Echter heb ik het sterke gevoel dat ik niet de enige ben die iets te verbergen heeft. Ashton zit duidelijk ook ergens mee, maar ik kom er niet uit wat het precies is. Hij gedraagt zich gewoon zo vreemd en afwezig, de laatste tijd.

'Ash, is alles oké?' begin ik dan langzaam, terwijl ik mijn hoofd in zijn richting draai zodat ik hem kan aankijken.

'Hm?' Hij kijkt me even verward aan. 'Oh, eh – ja hoor. Het is gewoon –'

'Liv!' roept Caitlin, duidelijk geïrriteerd. 'Ik was tegen je aan het praten!'

'Caitlin,' zucht ik. 'Ik was ergens mee bezig!' Ik gebaar naar de laptop voor me. Mijn zus rolt met haar ogen.

'Schrijven aan een stomme fanfictie is niet bezig zijn met iets, Liv. Het is tijdverspilling en nutteloos.'

'Zo zie ik het niet!' protesteer ik meteen. 'Mijn lezers wachten op het eerste hoofdstuk! Het is belangrijk voor me,' eindig ik met een zucht en draai me weer naar het scherm, waar mijn startende dialoog ruw was afgekapt doordat Caitlin me uit mijn concentratie haalde.

'Maar dit is belangrijker, Olivia. Dit gaat over je toekomst. Weet je al waar je volgend jaar naartoe wilt gaan?'

'Naar het concert van 5 Seconds of Summer,' antwoord ik simpel en grijns, wetend hoe erg Caitlin zich irriteert aan mijn obsessie.

'Liv! Ik heb het hier over universiteiten. Het wordt tijd dat je een keuze maakt. Je kunt niet voor de rest van je leven fanfictie blijven

schrijven.'

'Misschien kan ik dat wel,' mompel ik koppig. 'Wil je me dan nu met rust laten zodat ik verder kan schrijven? Ik zat net helemaal in de dialoog!'

'Je bent echt niet te geloven. Ik geef het op.' Caitlin staat zuchtend op. Ze werpt nog een laatste blik op de stapel folders van verschillende universiteiten die op het rommelige bureau ligt, tussen felgekleurde snoeppapiertjes, koekkrumels, schoolboeken en lege flesjes drinken in - en loopt dan onze gedeelde kamer uit. Hoewel de kamer eigenlijk van mij alleen is, aangezien Caitlin al op de universiteit zit en daar dus ook een kamer heeft.

Daarom heb ik de ruimte optimaal benut. Het tweede bed is mijn kledingkast, aangezien de helft van mijn kleding er op uitgestald is - en doet ook regelmatig dienst als opbergplaats van allerhande spullen, die niet echt een vaste plek hebben. De muren hangen vol met posters van voornamelijk 5 Seconds of Summer, maar ook andere artiesten en acteurs hebben een mooi plekje gekregen.

Met andere woorden: mijn kamer is, zoals mijn zus het graag omschrijft, een vuilstort. Al vind ik het zelf eigenlijk nog best meevallen.

En ja, ik weet dat het hoog tijd is dat ik aan mijn toekomst ga denken, maar al mijn vrije tijd gaat nu eenmaal op aan de verhalen die ik schrijf. En soms is het ook niet echt vrije tijd, aangezien mijn schoolwerk erdoor blijft liggen. Maar dan roept Caitlin me op het matje en begint ze een hele monoloog over hoe het tijd is dat ik volwassen word en dat ik moet ophouden mezelf in een droomwereld te verstoppen.

Ze snapt het niet. Ze snapt niet hoeveel ik van die vier idioten houd, ook al hebben ze geen flauw idee wie ik ben. Ik kan er niets aan doen dat ze zowat constant mijn gedachten in beslag nemen; en dat het moeilijk voor me is om me te concentreren op andere zaken.

Ik gris mijn telefoon van naast mijn laptop en open de *Twitter* app, hopend dat ik daardoor mijn gedachten een beetje kan verzetten.

@Olivia5SOS : *Het eerste hoofdstukje van #JagenNaarLiefde komt bijna online! Ik ben het nu aan het schrijven!*

Ik post de tweet en leg dan glimlachend mijn telefoon weer neer. Mijn vingers zweven over het toetsenbord, wachtend tot de woorden eruit vloeien, maar ze lijken de toetsen niet te kunnen vinden. Zuchtend laat ik mijn handen weer zakken. Ik draai enkele rondjes op mijn bureaustoel, in de hoop dat mijn inspiratie terug komt. Maar mijn hoofd lijkt alleen maar leger te worden, dus besluit ik op te staan. Misschien dat wat drinken of eten helpt bij het vinden van de juiste woorden. Terwijl ik de trap afloop, mompel ik zachtjes *She's Kinda Hot*, een nummer dat ik al een tijdje niet uit mijn hoofd krijg.

'Ze is beneden!' roept mijn vader zodra hij me ziet, alsof het een achtste wereldwonder is. Met een brede grijns kijkt hij me aan, duidelijk erg tevreden met zijn eigen grapje. Ik rol met mijn ogen en loop door naar de keuken. *Dit is precies de reden waarom ik liever op mijn kamer ben.*

'Winnie!' lach ik blij, zodra ik de hond in haar mandje zie liggen. Winnie begint te kwispelen bij het horen van mijn stem en komt langzaam overeind, waarna ze naar me toe rent. Hierdoor bewegen haar krulletjes op en neer, wat een erg komisch effect geeft. Winnie is nu vier jaar, maar blijft nog steeds enorm schattig en knuffelbaar, net als toen ze nog maar net een jaar was. Ik heb haar van mijn ouders gekregen voor Kerstmis, en sindsdien is ze mijn beste vriendin.

Ik lach en hurk neer om haar kopje te aaien. 'Kom je met mij mee naar boven? Ja?' giechel ik, terwijl haar staart alleen maar sneller heen en weer gaat. 'Ik zal eerst even iets lekkers voor ons halen.' *Ik praat meer tegen mijn hond dan tegen mensen: al lang geleden heb ik gemerkt dat ik beter met dieren kan communiceren dan met mensen.*

Dan loop ik naar de koelkast, met Winnie vlak achter me, en vul een beker met sinaasappelsap. Ik neem ook nog een pak *chocolate-chip cookies* en wat hondensnoepjes voor Winnie mee.

Daarna loop ik weer naar de trap, maar word tegengehouden door de dwingende stem van mijn moeder. 'Olivia? Kun je even hierheen komen?' hoor ik haar vragen.

Ik zucht en loop naar de woonkamer toe, waar mijn familie zit. Deze heeft door de jaren heen al veel veranderingen gekend, aangezien mijn moeder nooit kan beslissen wat voor stijl ze nu eigenlijk wil. Momenteel is het een erg gezellige en huiselijke stijl, met vele kaarsen, foto's en boeken die overal lijken te slingeren.

'Eh, ja? Wat is er?' vraag ik aarzelend. Winnie staat nog steeds naast me, terwijl ze me smekend aankijkt - waarschijnlijk door de snoepjes die ik in mijn handen heb.

'Heb je al enig idee waar je naartoe wilt gaan, om verder te studeren?' Mijn moeder glimlacht naar me, een hoopvolle blik in haar ogen.

'Ik, eh, ik werk eraan?' breng ik aarzelend uit en hoop dat ze aan dit antwoord even genoeg hebben.

'Dat liegt ze.' Caitlin rolt met haar ogen. 'Want, zoals gewoonlijk, is ze alleen maar bezig met haar stomme verhalen en andere stomme *fangirl* dingen.'

'Het is niet stom!' protesteer ik en ben klaar om haar een lijst met argumenten te geven die haar stelling tegenspreekt, maar mijn moeder komt er snel tussendoor.

'Denk er gewoon over na, oké? Het is echt belangrijk dat je er goed over nadenkt, lieverd.'

'Dat weet ik wel,' mompel ik. 'Kan ik nu naar boven gaan?'

'Ja, natuurlijk,' glimlacht mijn moeder naar me.

'Mama, je bent veel te zacht voor haar! Zo zal ze *nooit* serieus hierover nadenken!' zegt Caitlin protesterend terwijl ik grinnikend de trap op loop. *Daar ben ik weer eens mooi onderuit gekomen.*

Winnie gaat op mijn bed liggen en kijkt me zielig aan, me duidelijk makend dat ik nog steeds iets voor haar vast heb. Ik gooi haar een snoepje toe en zet mijn glas en het pak koekjes op het bureau.

Dan plof ik neer op mijn bureaustoel en begin weer te typen. De korte onderbreking heeft duidelijk het gewenste effect gehad.

Uit: Jagen naar Liefde | Hoofdstuk vier

Voordat Ashton zijn zin kan afmaken, komt mijn moeder de woonkamer ingelopen. Ze kijkt niet eens meer op van zijn aanwezigheid: hij is hier zo ongeveer elke dag. Zolang hij niet met zijn band aan het oefenen is, dan. Al van jongs af aan zijn we onafscheidelijk.

Ik weet nog goed hoe ik Ashton die eerste schooldag op het speelplein zag staan, een verloren blik in zijn ogen. Ik was enthousiast naar hem toe gerend, en had zijn handje gepakt terwijl ik trots zei dat alles wel goed zou komen.

Toen was ik nog enorm uitbundig en sociaal, daar is nu niet veel meer van terug te vinden. Enkel Ashton krijgt die karaktertrek nog uit me – maar dan ook slechts als we echt alleen zijn. Zodra zijn vrienden erbij zijn, klap ik weer helemaal dicht. Ik kan er gewoon niets aan doen.

Hoewel het wel steeds beter wordt. Zeker nu Ashtons band, 5 Seconds of Summer, wat beroemder aan het worden is. Als we over straat lopen, komen er af en toe zelfs fans naar ons toegerend – en daar kan ik best goed mee omgaan, vind ik zelf.

'Eet je mee, Ashton?' vraagt mijn moeder vriendelijk.

'Nee, sorry, ik moet naar huis,' zegt hij terwijl hij aanstalten maakt om op te staan. Ik ga rechtop zitten en kijk hem ietwat vreemd aan. Ashton gaat normaal nooit zo vroeg weg.

'Is alles oké?' herhaal ik bezorgd.

'Ja, ja, alles is prima,' mompelt hij halfslachtig, maar helemaal overtuigd ben ik toch niet. 'Ik, eh, ik zie je morgen wel.' Hij plaatst een snelle kus op mijn voorhoofd, grist zijn jas van de andere bank, en vertrekt abrupt.

Verstomd blijf ik achter. Er is duidelijk iets aan de hand.